

14 08 2014 г.

НЕАД'ЕМНАЯ ЧАСТКА... МЯНЕ...

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ»).

Яшчэ на пачатку сваёй вучобы ва ўніверсітэце Вольга даведлася пра існаванне педагагічнага атрада «Ветразь».

— Мне казалі, што ў «Ветразі» можна рэалізаваць свае ідэі, паказаць увесь свой крэатыў, працаваць у чужойнаму калектыве. Я загарэлася ідэяй працы ў такім атрадзе. У выніку на трэцім курсе прайшла адбор і паехала ў летнік. І гэта сапраўды аказалася проста неверагодна. Я працавала ў адной з самых моцных «звязак» (так называюць педагагічны калектывы на адной змене. — **Аўт.**) і атрымала каштоўны вопыт. Гэта цяжка перадаць словамі — мы былі сапраўднай сям'ёй. Праца з дзецьмі ладзілася. Змена прайшла, што называецца, «з душой». З тых часоў я — неад'емная частка «Ветразя». Дакладней, ужо «Ветразь» — неад'емная частка мяне.

Амаль усе, хто калі-небудзь меў дачыненне да атрада, не забываюць пра гэты перыяд у сваім жыцці. Многія прыязджаюць сюды год за годам, каб зноў «ажывіць» гэтыя адчуванні. Некаторыя «ветразьці», як кажа суразмоўца, бяруць на працы водпуск і замест звыклага адпачынку едуць сюды... Сыходзяць толькі тыя, у каго не застаецца нават маленькай магчымасці зноў далучыцца да атрада. Але і яны не забываюцца на сяброў і заўжды гатовы сустрэцца.

Асноўнае месца працы дзяўчыны — сталічны Дзіцячы музычны тэатр «Рэвю». Там яна вучыць дзяцей асновам балета, эстраднага танца. Акрамя таго, Вольга прымае ўдзел у пастаўках беларускіх музеяў — у прыватнасці, тых, што адбываюцца падчас «Ночы музеяў». Дарэчы, на педагагічнай працы, хараграфіі і ўвогуле мастацтва яе інтарэсы не заканчваюцца. Вольга захапляецца культурай і філасофіяй Усходу: яна вегетарыянка, прытрымліваецца здоравага ладу жыцця.

— Трэба разумець, што ёсць агульначалавечыя каштоўнасці, якія трэба «прышчэпліваць» у першую чаргу: не чыніць зла, не падманваць і верыць у тое, што ты робіш. Напэўна, гэта галоўныя думкі, якія я спрабую данесці да дзяцей, — кажа Вольга.

За гады працы ў лагерах Вольга выконвала абавязкі звычайнага вачага, педагога дадатковага навучання і старшага педагога. Цяпер яе работа вельмі адрозніваецца ад найбольшай: усё ж такі новая пасада часткова звязана з адміністрацыйнай працай. Але Вольга ўсё адно шукае кантакт з дзецьмі. І знаходзіць! Здзіўляе, як спадарыня Кулага па імёнах падзвае да сябе дзетак, якія ў лагерах ўсяго некалькі дзён, цікавіцца, як у іх справы, жартуе, дапамагае. Вольга прызнаецца, што праца з дзецьмі ёй падабаецца больш за арганізацыйныя абавязкі.

Узімку ў «Агеньчыку» размяшчаецца санаторый для дарослых, летам жа тут адпачываюць дзеці. У першую чаргу — дзеці супрацоўнікаў УП «Мінгаз». Удзельнікі кожнай змены дзеляцца на два атрады — старшы і малады. Атрады выбіраюць сабе тэматычныя назвы, якія замацоўваюцца за імі да канца змены. Сёлета тут жывуць «Афрыканскія зулусы» і «Вялікае Княства Літоўскае».

У летніку створаны ўсе ўмовы для добрага баўлення часу, а некаторым абсталаванню лагера могуць пазаздросціць нават самыя вядомыя ўстановы дзіцячага адпачынку. У «Агеньчыку» ёсць масажныя кабінеты з найноўшай тэхнікой, апараты для прыгатавання кіслародных коктейляў, інгалятары і многае іншае. У лагерах рэалізуюцца безліч мерапрыемстваў і праграм, якія могуць зацікавіць дзяцей.

Вольга КУЛАГА разам са сваімі падпаечнікамі.

Асабліва нас уразіла так званая «казкатэрапія», калі самым юным адпачывальнікам чытаюць добрыя і цікавыя казкі. Таксама можна ўзгадаць мерапрыемствы накіраваныя на «Планеты Галівуд», калі дзеці робяць тэатральныя пастаўкі паводле сцэн са знакамітых фільмаў, ці, напрыклад, мерапрыемства «Рэстаран»: вазіць на адзін вечар становяцца афіцыянтамі і ў сталовай абслугоўваюць сваіх «паціентаў». Ёсць тут і заняткі па інтарэсах: па вакале, уласнаручным вырабе ўпрыгажэнняў і прадметаў дызайну і нават дыджынгу — стварэнні музыкі пры дапамозе звычайных некалькіх гукавых даражак на пласцінках.

— Калі казаць пра цяжкасці, то на першае месца я паставіла б самакантроль, — распавядае Вольга, — тут трэба заўсёды быць сабраным і сканцэнтраваным. Трэба сачыць за сваімі паводзінамі і знешнім выглядам, бо банальна існуюць пра асабісты прыклад ніхто не адмяняў. Дзеці спачатку глядзяць, як чалавек выгля-

дае і паводзіць сябе (ці ўсміхаецца ты, ці здольная ісці на кантакт), а ўжо потым слухаюць. Таксама кожнаму педагогу трэба памятаць, што для яго не існуе фразы «Я не хачу» і «Я не магу». Гэта датычыцца, у першую чаргу, маладых спецыялістаў.

На пытанне аб адрозненнях сучасных дзяцей ад старэйшых пакаленняў, Вольга ўпэўнена адказвае: «Нічога прынцыпова не змянілася». На яе думку, у так званым «грамадстве спажывання» дзяцей стала больш складана здзіўіць. Многія на пытанне «Што табе сёння спадабалася найбольш?» адказваюць: «Смачная вячэра». Па меркаванні Вольгі, найбольш складаным задачай сучасных педагогаў і бацькоў — паказаць дзецям, што існуе і іншы, духоўны свет, які не менш важны за свет рэчаў.

— Думаю, вельмі важна даносіць да дзетак тое, што смачна паесці — гэта, безумоўна, добра. Але падзяліцца з тым, каму не хапае ежы, — яшчэ лепш.

Яраслаў ЛЫСКАВЕЦ.

Спаборніцтва па валеіболе ў самым разгары.

Фотаздымкі: Сяргей ПІКАНОВІЧ.

Агачыцы і зарабіць

«МЫ ЕДЗЕМ ДА ВАС НАЙПЕРШ ПА ўРАЖАННІ»

Днямі на пляцоўцы першага спарткомплекса БНТУ прайшоў спартыўны фестываль для ўдзельнікаў студэнцкіх атрадаў. Яго арганізатарам выступіла Мінская гарадская арганізацыя Беларускага рэспубліканскага саюза моладзі. «Байцы» мерыліся сіламі ў чатырох дысцыплінах: міні-футболе, валеіболе, стрытболе (вулічным баскетболе, у якім каманды гуляюць на адно кальцо) і армэрлінгу. У камандных відах за прызы турніру змагалася 26 калектываў з атрадаў розных ВНУ, у спаборніцтвах па армэрлінгу — каля 50 чалавек.

Свае каманды на фестываль заявілі і тры расійскія ВНУ, студэнты якіх цяпер працуюць у складзе зводных студатрадаў у Мінску: Нацыянальны даследчыцкі Томскі політэхнічны ўніверсітэт, Кабардзіна-Балкарскі дзяржаўны ўніверсітэт і Уральскі дзяржаўны ўніверсітэт шляхоў зносін. Карэспандэнты «Чырвонкі» назіралі за спаборніцтвамі і даведліся, што вабіць замежных студэнтаў у будатрадаўскім жыцці.

Расказвае Мікіта ФАДЗЭЕЎ, студэнт 3 курса факультэта атамнай электраэнергетыкі Томскага політэхнічнага ўніверсітэта:

— Я ў студатрадаўскім руху ўжо тры гады. Да гэтага ездзіў на рыбаперапрацоўчы завод на Сахаліне, а таксама працаваў правадніком у цягніках. У Расіі студатрадаўскі рух пазіцыянуецца як платформа для выхавання студэнцкага адзінства. Гэты рух яднае, дазваляе знайсці сяброў і павандраваць. Сёлета з'явілася магчымасць патрапіць у Беларусь, паглядзець на краіну, на Мінск, пазнаёміцца з цікавымі людзьмі. Я без ваганняў згадзіўся на такую прапанову адміністрацыі ўніверсітэта. Усяго

ў Мінск з Томска прыехала васьмяццаць чалавек, а ўвогуле з Расіі — каля сямідзiesiąці. Некалькі атрадаў з нашай ВНУ зараз працуюць на будаўніцтве атамнай электрастанцыі ў Астравецкім раёне. Мы з сябрамі працуем у Мінску, на адным з будаўнічых прадпрыемстваў. Будуем жылы дом у мікрараёне «Зялёны Луг». Кладзем тратуарную плітку і падводзім каналізацыю.

— **Якія ўражанні ад беларускай сталіцы?**

— Нас засялілі ў новыя інтэрнаты ў Студэнцкай вёсцы. Наколькі я ведаю, падчас чэмпіянату свету па хакеі там жылі фанаты замежных зборных. Умовы вельмі добрыя. Усе пытанні, якія ў нас узніклі, максімальна хутка вырашаліся. У Мінску ўразілі, у першую чаргу, людзі: мне здаецца, што беларусы больш адкрытыя, здольныя ісці на кантакт, чым расіяне. Увогуле, тут ёсць атрады, якія прыязджаюць у Мінск не першы раз — напрыклад, хлопцы з Кабардзіна-Балкарскі. Думаю, тое, што людзі з радасцю едуць у Беларусь штогод, — лепшы паказчык.

— **Ці была ў вас якая-небудзь культурная праграма?**

— Так, безумоўна. Мы прыехалі ў Мінск яшчэ 3 ліпеня, і адразу трапілі на парад, прымеркаваны да Дня Незалежнасці Беларусі, наведвалі новы Дзяржаўны музей гісторыі Вялікай Айчыннай вайны. Штотыдзень мы арганізаваны ездзім у экскурсіі па Беларусі. Былі ў Мірскім замку, Белаавежскай пушчы, Нацыянальнай бібліятэцы, на «Лініі Сталіна», на хакейным матчы ў «Мінск-Арэне». На выхадных па ўласнай ініцыятыве з'ездзілі ў Брэсцкую крэпасць — гэта было незабыўнае падарожжа і шыкоўнае ўражанне. Яшчэ плануем патрапіць на Мінскае мора і ў аквапарк.

— **Як табе здаецца, ці вельмі адрозніваецца цяперашняя Беларусь ад Расіі? Многія**

Фота: Нелія БУЖАЧ.

расіяне любяць нашу краіну менавіта за тое, што «адчуваюць сябе як дома».

— Я не сказаў бы. Узяць, напрыклад, мову. Беларускую ў Мінску пачуць цяжка, але нават руская мова «ў выкананні» беларуса гучыць зусім інакш: гукі больш мяккія і працяглыя. Адрозніць беларуса па маўленні зусім проста. Мы таксама вывучылі некаторыя словы. Напрыклад, я ведаю, што грошы можна «зарабіць». А яшчэ ўразілі назвы пасады арганізацыі: гаркам, першы сакратар. Тое, што такія рэчы захаваўся з савецкіх часоў, мяне здзіўліла. Але на больш шчыльнае знаёмства з беларускай культурай і гісторыяй у нас проста не хапае часу.

— **Ці многа вам пляцці за працу ў студатрадзе?**

— Нядрэнна, у сярэднім дванаццаць мільёнаў рублёў за сорок працоўных дзён. Цэны ў Мінску параўнальныя з буйнымі гарадамі Сібіры — такімі, як Томск. Але, паўтаруся, мы едзем сюды не па грошы, а па ўражанні. Дарэчы, адна з самых пазітыўных рэчаў — беларускія прадукты, іх вельмі добрая якасць. У Томскай вобласці знаходзіцца самае вялікае ў свеце балата, таму ўсё расце фактычна на вадзе, ніякага смаку ў ежы няма. А ў крамах

большасць прадуктаў якраз мясцовай вытворчасці. Таму ў Беларусі мы харчваемся з задавальненнем.

— **Якія ў цябе ўражанні ад сённяшняга мерапрыемства?**

— Мы сабралі дзве каманды — па стрытболе і па футболе. Думаю, у першай дысцыпліне ў нас добрыя шанцы на поспех, бо ўсе хлопцы гуляюць у зборных камандах інстытута і раёна. Ды і ў міні-футбольнай камандзе ў нас ёсць моцныя выканаўцы — варатар гуляе за зборную ўніверсітэта.

...Фестываль працягваўся да позняга вечара. Нарэшце былі вызначаны пераможцы ва ўсіх дысцыплінах. Што цікава, у кожным відзе спорту лепшымі аказаліся беларускія каманды. У спаборніцтвах па стрытболе — каманда атрада імя 70-годдзя вызвалення Беларусі (БНТУ), у міні-футболе — каманда атрада «Гвардзейскі» (БДМУ). Найлепшымі валеібалісткамі сталі дзяўчаты са зборнай БДТУ (яна аб'яднала ўдзельніц атрадаў двух студатрадаў: «Штаб Абітурыент» і «Альбатрос»). Уладальнік самай моцнай рукі і пераможца турніру па армэрлінгу — студатрадавец Алег Назараў (БНТУ).

Яраслаў ЛЫСКАВЕЦ.